

II. JÁNOS PÁL

A hitről

A hit: nem a mindig legfrissebb hír, amely ma a lapok címdalán jelenik meg, holnapra viszont elfelejtik. A hit nem tanrendszer, amelyet ki-ki saját belátása és szükségletei szerint elfogad vagy elvet. Nem a mi találmányunk, nem a mi teljesítményünk. A hit Isten csodálatos ajándéka az egyháznak Jézus Krisztus által. Szent Pál ezt mondja a rómaiaknak: „A hit hallásból ered, a hallás pedig Krisztus igéjéből.” (10,17) A hívő ember Jézus Krisztusba veti bizalmát, aki egyházában él tovább a századokon át a világ végéig.

„Az Úrtól kaptam ugyanis, amit közöltem veletek.” (1 Kor 11,23) „Amit az atyáktól kaptak, azt adták tovább a fiaknak”, mondja később Szent Ágoston. A hit az egyház hagyományából táplálkozik. Egyedül itt találhatjuk meg biztosan Jézus Krisztus igazságát. Csak az egyházi közösségből kihajtó eleven ágak maradnak kapcsolatban az életadó gyökerekkel.

Ragaszkodjatok szilárdan az egyház hitéhez, erre szólítalak föl ma benneteket. Ezt tették őseitek is. Maradjatok meg szilárdan a hitben, és közvetítsétek azt gyermekeiteknek. Ezért látogatlak meg most benneteket: „Figyelmetekbe ajánlom, testvérek, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek. Elfogadjátok és szilárdan kitartotok benne.” (1 Kor 15,1)

Erős hit nélkül nem tudtok szilárdan megállni az életben, s elsodornak benneteket korunk egymást váltogató tanai. Ma is vannak olyan területei az életnek, amelyeken az egészséges tanítást nem viselik el többé, ahol egyéni kívánságaik szerint új tanítókat keresnek maguknak, akik a fülüket csiklandozzák, ahogyan ezt már Szent Pál is megmondta. Ne hagyjátok félrevezetni magatokat az egoizmus, a hamisan értelmezett önmegvalósítás által, ne higgyetek annak az evi-lági üdvösségnek ígéreteiseiben, amelyik Isten nélkül akarja fölépíteni a világot.

Az odaadásnak, önmagunk odaajándékozásának készségére van szükség, áldozatkészségre és önként vállalt lemondásra, nagylelkű szívre ahhoz, hogy elmondhassuk: Credo — hiszek. De akiben megvan ez a bátorság, abban eltűnik a sötétség. Aki hisz, az rátalált arra a világítótoronyra, amelyik lehetővé teszi számára a biztos utazást. Aki hisz, az ismeri az irányt, az jól tájékozott. Aki hisz, az megtalálja az élet értelmét, és az értelmetlenséget hirdető hamis tanítók nem tudják többé lépre csalni. Aki hisz, az szilárd támaszpontot talált ezen a világon az emberhez méltó, Istennek tetsző élethez. Aki hisz, az tudatosan nézhet szembe a halállal is, és igent mondhat akkor, ha Isten az utolsó órán magához szólítja.

Ezt a kincset, a hitünket azonban törekeny cserépedényben hordozzuk (vö. 2 Kor 4,7); hitünk gyakran gyöngé és elégtelen. Már a legelső pápának, Szent Péternek keserűen kellett ezt megtapasztalnia. (Mt 14,22) Nagylelkűen és telve lelkesedéssel szállt ki a hajóból a tó vizére. Hiszen az Úr hívta: „Jöjj!” És hite átvezette Pétert a hullámokon és a mélységeken. Mindnyájunk hitének képe ez. Előttünk is ott áll az Úr. Ránk néz, és mindnyájunkat hív: „Jöjj!” E bátorító

Részletek a Szentatyának 1987. május 1-jén Münsterben elmondott beszédéből.

meghívás hallatán a hívő nem maradhat ülve vagy fekve: fölkel, s minden akadályt legyőzve útnak indul az Úr felé.

De aztán feltörnek a félelmek és a kételyek, ahogy annak idején Péterben, úgy ma bennünk is. S akkor Péter süllyedni kezdett, s csaknem elmerült a vízben. Ha a hit meggyöngül, nem képes megtartani bennünket. Mit tett ebben a helyzetben Péter, az első pápa? Minden erejével és egész szívével az Úrhoz kiáltott: „Uram, ments meg engem!” S az Úr kinyújtotta kezét: „Te kicsinyhitű, miért kételkedtél?” (Mt 14,19-31) — A hit igazi válsága ez! De az Úr nem hagyja el azt, aki segítségét kéri.

Uram, hiszek benned — credo. Ha azonban becsületesek vagyunk, akkor nem ritkán hozzá kell fűznünk: „Segíts hitetlenségemen!” (Mk 9,24) Ezt a tanácsot szeretném adni nektek: Ha a hitetlenség és a kétely eluralkodik rajtatok, ne hagyjátok abba az imádságot: „Uram, hiszek”. És tegyétek hozzá nyugodtan: „Segíts hitetlenségemen!” Az Úr nem fog cserbenhagyni, nem fog egyedül hagyni benneteket egyéni életetek és a világ eseményeinek viharában.

Nem a legkényelmesebb utat választja az, aki ma Jézus Krisztus egyházához tartozónak vallja magát. Könnyebb az alkalmazkodás, a sodródás a divatos áramlatokkal. Aki megvallja hitét és aszerint él, annak az ár ellen kell úsznia. Ez pedig erőt és bátorságot kíván.

Az egyháznak ma jobban mint valaha, szüksége van a hívők nyilvános tanúságtételére. Erre elégtelen a püspök egymagában, de még papjaival és diakónusaival, mindazokkal együtt is, akik hivatalosan egyházi szolgálatban állnak. Öreges és fiatalok, nők és férfiak: csak mindnyájatok közös összefogásával válhat Krisztus örömhíre elevenné és vonzóvá az egyházban és a világban. Ehhez mindnyájatok segítségére van szükség, hitetek megvallására, elköteleződésekre, hogy a hit tovább éljen hazátokban, hogy a harmadik évezred is keresztény legyen.

Gyermeki hittel akarjuk rábízni magunkat az Úr édesanyjára. Aki megfogja Mária kezét, s elfogadja az Ő irányítását, az jó úton halad, az rátalál a hitnek útjára, amelyet Mária olyan példásan végigjárt; az nyitott Krisztus üzenetének befogadására, aki neki fia, nekünk pedig testvérünk. Az soha sem marad egyedül, még a szenvedésben és a halálban sem. Bizalommal eltelve és elszántan tudja teljesíteni evilági feladatait, és előrehaladni a jövő felé vezető úton: Máriának és minden kereszténynek a hit a jövő útja Istenben. Neki legyen hála és dicsőség. Amen.